

Milý příteli,

píši ze zpoždění, tenkrát větším. Důvody jsou však stejné. Právě v den kdy Ti obvykle píši, pro mne přijeli do kotelny pánové v civilu a odvezli mne domů k domovní prohlídce. Příkaz měli tentokrát takřka poprvé v porádku /s nečitelným/ podpisem prokurátora, ale bez razítka prokuratury. Jinak se chovali velmi korektně. Po ukončení prohlídky jsem byl ještě asi dvě hodiny na pracovišti, když přišli znovu. Tentokrát mne odvezli bez příkazu a předvedli mne přímo do Konvitské ulice, kde jeden z nich teprve podepsal. Zanedlouho si mne z tzv. OPZ-ky /cela/ předbežného zadržení/ odvedli ke krátkému výsluchu, druhý den tj. v pátek dopoledne jsem byl vyslýchán po druhé. To jsem stále ještě nevěděl, proč jsem vlastně zadržen, šlo zřejmě o průtahové manévry. Teprve odpoledne jsem byl předveden k třetímu výsluchu k jinému vyšetřovateli a asi ve 3 hodiny jsem byl seznámen a tím, že je proti mně vzneseno obvinění, mimochodem naprosto nesmyslné a zejména ničím neodůvodněné a na žádných relevantních zkušenostech nezaložené. Po výsluchu, v němž jsem měl možnost se nakonec k celé nesmyslné věci krátce vyjádřit, jsem byl informován, že vyšetřovatel podává návrh na vazbu, k němuž se však nemůže vyslovit prokurátor, neboť není k zastížení /proto ty průtahy do pátečního odpoledne/. Přestože se o těch druhých 48 hodin, které má prokurátor ke svému vyjádření, počítají od vznesení obvinění, nebyl jsem propuštěn v neděli odpoledne, nýbrž teprve v pondělí ráno po příchodu pracovníků z prokuratury /celkem tedy přibližně po 90 hodinách nicméně však po asi 67 hodinách od vznesení obvinění, takže jsem téměř 19 hodin zůstal na cele předbežného zadržení nezákonně/. Obvinění však staženo nebylo.

Doufám, že mi odpustíš, že se do psaní pouštím až dnes, takže jeden týden vynechávám, i když jsem původně slíbil, že Ti napíši každý týden. Opět se pokusím nechat policejní šikany za zády a soustředit se na něco podstatnějšího. Ti, kteří uvažují jen "technicko-politicky", ztrácejí už dnes jakoby štávu - a také, jak se mi zdá, chut pokračovat. Po Patočkově smrti nastala jakási pouza, pokusy o pokračování - mají trochu příchut "nastavované kaše"-, zvláště devítka je dost mdlá a bezzubá, ačkoli právě tam byla příležitost poukázat k hlubším až nejhlubším zdrojům lidské svobody - a tím i posledním motivům každého zápasu a lidskost, o lidskou svobodu a lidská práva. Chtěl bych se proto pokusit ukázat, čím je v lidském životě tzv. svědomí, proč a za jakých okolností se člověk může a musí odvolat proti všem lidským instancím ke svému svědomí a zejm. také proč odkaz k svědomí neznamena otevřené dvířka individualismu k subjektivismu. A protože v minulých týdnech proběhly první procesy, v nichž se mělo rozhodnout, zda výpovědi ze zaměstnání pro podpis Charty jsou legitimní, začnu připomínkou stanoviska generální prokuratury, na něž se rozsudky de-facto odvolávaly.

Stanovisko OP bylo nejprve sděleno mluvčím Charty 77 a hned poté bylo zčásti publikováno v denním tisku, později byla předvolána celá rada signatářů, jimž bylo na městské prokurature /nebo krajských prokuraturách/ stanovisko rovněž přečteno. Když jsem dostal příležitost se ke stanovisku sám vyjádřit, poukazoval jsem především na to, že prokuratura není kompetentní, aby mohla poukazovat, že Charta 77 je či není protistátním textem, protože o tom může rozhodnout pouze soud, naproto tomu je prokuratura povinně stíhat každé porušení zákona. Podobně jsem se vyjadřoval také při domovních prohlídkách a při výsleších.